

MAYER ZSÓ

Ilyen vagyok

Vidéki vagyok, még hozzá öntudatos vidéki. Nem vágyom a nagyváros zajára, a szmogra, az állandó rohanó, nyüzsgő életre, a tűzfalakra.

Ablakomból a kisvárosra látok s messzire, a kékezüst homlokú dombokra.

Levegőre vágyom, a dúsan zöldellő erdőkre, a tiszta vizű, csobogó patakra. Ha vihar támad, kertemben susogjon a szél, a házam előtti árkot mossa a lezúduló eső.

Fák, bokrok, erdőszegély és dűlőutak gazdagítsanak. Sima és csorba, kemény és málladozó köveken szeretek lépkedni, bár nehezen teszem.

Köveken szóródjon széjjel a nap sugara, nyári estéken leheljék vissza a nap melegét. Ismerősök és ismeretlenek köszönjenek az utcán, hogy visszaköszönhessek.

Szólaljon meg az emberekben a szív, segíteni a bajban lévőket. Emberség ez, jóérzés, önbizalmat növelő hit.

Az ember a környezetében növekvő, megértő növényben, gyümölcsben önmagát, a saját lelkét véli felfedezni. A teaként szedett csalán, bodza, gesztenye jobb ízű vidéken. Ilyen gazdagok az itteni rétek, ligetek, csallitok. Embert, egészséget segítő, gyógyulást szolgáló termésekkel, bogyókkal, vegetációval.

A természet szava szólal meg bennem. Szeretem, ha a tiszta levegőt harapni lehet, ha fenyő illata csapja meg orrom, vagy a frissen hullott havon macska lépked lábát emelgetve. Imádom a napkeltét, a napnyugtát, szivárványcsíkot, mely egy kiadós zápor után fut az égen.

Élvezettel hallgatom a déli harangszó kongását, vagy harangzúgás után – hazafelé jövet – a gyerekek rajeszúrozását. Tudom, ha délután harangoznak, temetnek.

Az évszakoknak vidéken varázsa van, ember és jellemformáló ereje a tájnak. A hervadás ezernyi színpompás üzenete már a

közelítő télről mesél, a tavasz eljövele, a rügyek pattanása egy új élet kezdetét jelenti.

A nyár melegét, a nyíló virágok illatát mohón szívom magamba. Itt valahogyan bájosabb az ősz, érzelmet keltő a táj... Fellobog bennem az érzés, rádöbbsz a büszkeségre, jó dolog vidékinek lenni.

Másként zsong a német szó az idős sváb nénik ajkáról, és meghittent hangzik a zsolozsma, kiszűrődve a templomkapu résein. A szomszédok? Szeretek beszélgetni velük a kerítés mellett, kicserélni egy jó receptet. Vagy a postással, néhány perccig diskurálni jelentéktelen dolgokról.

Mindennek megvan a maga ritmusa, én szívesen alkalmazkodom, mivel nekem a partner fontos. Természetesen szeretem, ha családom, barátaim körében tudhatom magam, egy jó ételital elfogyasztása közben, beszélgetve.

Az ünnepek, az Advent a várakozás csendességében, szeretek magamba mélyedni...

Átgondolom az évközben történeteket, és hálát adok az Istennek a jóért, amiben részesültem, a rosszért, aminek elviseléséhez erőt adott.

Egyszerű gondolatok, egyszerű szavak, egyszerűen ilyen vagyok.

Utolsó tánc /tankák/

haragosan int
a rideg süvítő szél
jégcseppeket szór
fák meztelen ágára
űző vad szenvedéllyel

*

még egy utolsó
vágta aztán kimerül
elcsendesedik
katicabogár bukkan
fel éledő rügyeken